

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3253/2015. (XII. 22.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Veszprémi Törvényszék 2.Pkf.21.262/2014/7. számú végzése, valamint a Veszprémi Járásbíróság 1901-21.Vh.488/2013/20. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó (a végrehajtást kérő) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján előterjesztett alkotmányjogi panaszában a Veszprémi Törvényszék 2.Pkf.21.262/2014/7. számú végzése, valamint a Veszprémi Járásbíróság 1901-21.Vh.488/2013/20. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló megismételt bírósági végrehajtási eljárásban megállapított tényállás szerint a végrehajtást kérő nyújtott be kérelmet a végrehajtás megszüntetése iránt a végrehajtás alapjául szolgáló közigazgatási határozatok hatályon kívül helyezése miatt. A végrehajtást kérő a végrehajtás során keletkezett költségek viseléséről történő döntés iránti kérelmet is előterjesztett.
- [3] A Veszprémi Járásbíróság 1901-21.Vh.488/2013/20. számú végzésével a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 55. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával megszüntette a végrehajtást, egyebekben elutasította a kérelmet. Ez utóbbi döntését a bíróság azzal indokolta, hogy a bíróságnak a végrehajtási költségek viseléséről csak abban az esetben kellett volna döntenie, ha a végrehajtó költségei nem kerültek volna megfizetésre, a végrehajtó azonban úgy nyilatkozott, hogy költségeit a végrehajtást kérő megfizette. Végzése indokolásában az elsőfokú bíróság hivatkozott arra is, hogy mivel a végrehajtást a végrehajtást kérő kérelmére szüntette meg, nem volt alapja az adós költségviselésre kötelezésének.

- [4] A végrehajtást kérő és az adós fellebbezése folytán másodfokon eljáró Veszprémi Törvényszék 2.Pkf.21.262/2014/7. számú végzésével az első fokú végzés fellebbezett – azaz a végrehajtás során felmerült költségek viseléséről való döntésre irányuló kérelmet elutasító – rendelkezését helybenhagyta. A másodfokú bíróság indokolásában arra hivatkozott, hogy a végrehajtást kérő kérelme esetén a bíróság nem mérlegelhet a végrehajtás megszüntetésének kérdésében. A bíróság szerint az ügyben a Vht. 55. § (2) bekezdése értelmezésére kialakult bírósági gyakorlat alapján a megszüntetésnek csak az lehetett volna akadálya, ha a végrehajtás költségeinek megfizetése (Vht. 34. §) a végrehajtó részére nem történik meg. Jogszerűnek tekintette a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az adós végrehajtási költségekben marasztalása nélkül szüntette meg a végrehajtást.
- [5] 2. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt állította, hogy az elsőfokú bíróság azzal, hogy a megismételt eljárásban kérelme ellenére nem döntött a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről, megfosztotta a bírósághoz forduláshoz, a tisztességes és ésszerű határidőn belül lefolytatott eljáráshoz, illetve az indokolással ellátott döntéshez való jogától, így megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, és a XXVIII. cikk (1) bekezdését. Kifogásolta az indítványozó, hogy miközben az adóst a költségek viselésére kötelező döntés iránt elő sem terjesztett kérelméről döntött a bíróság, a megismételt eljárásban mellőzte a fellebbezési eljárásban megállapított költség viseléséről történő döntést, amelyre vonatkozóan pedig kérelmet terjesztett elő. A másodfokú bíróság végzését illetően az indítványozó az elsőfokú döntéssel szemben megfogalmazott kifogásait jogorvoslati joga sérelmének állításával egészítette ki. Hivatkozott továbbá arra, hogy az eljáró bíróságok a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) alapelvi szintű rendelkezéseit, továbbá a Vht. egyes rendelkezéseit is megsértették, valótlan és iratellenes tényállításokat foglaltak okiratba, döntéseik pedig ténybeli tévedéseken alapultak. Az indítványozó álláspontja szerint mindezek alapján a támadott végzések megsemmisítése indokolt.
- [6] 3. Az Abtv. 56. §-a alapján az Alkotmánybíróság tanácsban eljárva először az alkotmányjogi panasz befogadásának kérdésében dönt, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit. Az Abtv. 52. § (1) bekezdése alapján az indítványnak határozott kérelmet kell tartalmaznia. A kérelem akkor határozott, ha egyértelműen megjelöli az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglaltakat.

Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány ezeknek a feltételeknek csak részben tesz eleget.

- [7] 3.1. Az indítványozó állítása szerint az alkotmányjogi panasszal támadott bírói döntések ellentétesek az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével. Az indítványozó által megjelölt alaptörvényi rendelkezés azonban a tisztességes közigazgatási hatósági eljáráshoz biztosít jogot, így a megsérteni vélt alapjog és a támadott bírói döntések között nincs összefüggés. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az említett összefüggés hiánya az indítvány befogadásának tartalmi akadályá {3130/2013. (VI. 24.) AB végzés, Indokolás [17]}.
- [8] 3.2. Az Abtv. 52. § (2) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság által lefolytatott vizsgálat az indítványban megjelölt alkotmányossági kérelemre korlátozódik. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontja értelmében az indítványozó kérelmének indokolást kell tartalmaznia arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntések miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel. Az indítvány vizsgálata alapján az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelmét állítva a támadott bírói döntésekkel szemben alapvetően törvényességi, és nem alkotmányossági kifogásokat hoz fel, érvelésében a bírói jogértelmezés és jogalkalmazás alaptörvény-ellenessége nem jelenik meg. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az indítvány érdemi elbírálásának akadályá, ha az indokolás hiánya miatt a kérelem nem felel meg a határozottság és egyértelműség Abtv. 52. § (1) és (1b) bekezdésében előírt követelményének. Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy mint az Alaptörvény 24. cikk (1) bekezdésének értelmében az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja szerint a bírói döntéseket is csak az alkotmányosság szempontjából ellenőrizheti. Ezzel összhangban az Alkotmánybíróság hatásköre az Abtv. 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszok elbírálása során a bírói döntésben foglalt jogértelmezés alaptörvény-ellenességének, alapjogokkal való összhangjának vizsgálatára korlátozódik {pl. 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3392/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [6]; 3017/2013. (I. 28.) AB végzés, Indokolás [3]}.
- [9] Az alkotmányjogi panasz a fenti okok miatt nem felelt meg a befogadhatóság törvényi feltételeinek, ezért azt az Alkotmánybíróság a további vizsgálatot mellőzve – figyelemmel az Abtv. 50. § (1) bekezdésére és az 56. § (3) bekezdésére – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2015. december 7.

Dr. Szalay Péter s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Lenkócs Barnabás s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Lévy Miklós s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/1707/2015.

